

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 9Cdo/320/2020                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1111238101                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 30.11.2022                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Marián Sluk              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2022:1111238101.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I.. V. N. G., bývajúceho v W., W. X, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/159/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. februára 2019 sp. zn. 8Co/149/2017, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 19. februára 2019 sp. zn. 8Co/149/2017 potvrdil žalobu zamietajúci rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 6. júna 2016 č.k. 14C/159/2011-163 (ďalej aj „súd prvej inštancie“) a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

1.2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd tiež uviedol: „Odvolací súd s poukazom na § 470 ods. 1, 2 Zák. č. 160/2015 Z.z., civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) účinného od 01.07.2016; preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. V preskúmvanej veci vykonal súd prvej inštancie náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby žalobcu na zaplatenie žalovanej istiny titulom náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, ako aj na opodstatnenosť tvrdení žalovaného, ktoré uviedol na svoju obranu, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynulo najavo, následne tieto; v súlade so zásadou voľného dokazovania; správne vyhodnotil a dospel tak k správny

skutkovým záverom, vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ako aj občianskeho zákonníka a dospel k správnym právnym záverom o nesplnení zákonom stanovených podmienok vzniku zodpovednosti štátu za nemajetkovú ujmu uplatnenú žalobcom v tomto konaní. Svoje úvahy vedúce k zamietnutiu žaloby žalobcu súdu prvej inštancie náležite odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., účinným v čase vydania napadnutého rozsudku, keď s poukazom na zodpovedajúcu právnu úpravu uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil po stránke skutkovej, ako aj po právnej stránke a jeho odôvodnenie je dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní z hľadiska správnosti zaujatých záverov. Odvolací súd považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nielen za dostatočné, ale aj za presvedčivé, skutkové a právne závery súdu prvej inštancie považuje za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. Odvolací súd dospel k záveru, že obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu oproti tomu, ako bol ustálený súdom prvej inštancie, z ktorého potom vychádzalo aj jeho právne posúdenie veci.

7. Nedôvodne žalobca v odvolaní namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku pri jeho vyhlásení na pojednávaní dňa 06.06.2016, keď pri verejnom vyhlásení rozsudku s uvedením jeho výroku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti výkonu rozhodnutia, ustanovenie § 156 ods. 1 O.s.p., účinné v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku, nevyžaduje podrobné odôvodnenie vyhláseného rozsudku a neupravuje náležitosti jeho ústneho odôvodnenia. Ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p., upravujúce náležitosti odôvodnenia rozsudku sa vzťahuje na jeho písomné vyhotovenie, ktoré v danom prípade obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku, uvedenom v jeho písomnom vyhotovení, vysporiadal so všetkými zistenými skutočnosťami, ktoré sú rozhodujúce pre právne posúdenie veci a tiež so všetkými relevantnými argumentmi žalobcu, a preto žalobca mohol proti záverom súdu prvej inštancie náležite, skutkovo a právne argumentovať, takže v tejto súvislosti bolo zachované jeho základné právo na spravodlivý súdny proces a nebola mu odňatá možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nemožno považovať také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré nezodpovedá predstavám a očakávaniam strán.

8. Súd prvej inštancie správne postupoval, keď skúmal splnenie všetkých zákonom stanovených predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za žalobcom uplatnenú nemajetkovú ujmu, ktorými je existencia nesprávneho úradného postupu, vznik nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pokiaľ ide o nesprávny úradný postup spočívajúci v prieťahoch v konaní o výmaz subjektu „SHS- ELEKTRONIC-1“ z obchodného registra, spôsobenými Obvodným súdom Bratislava I, resp. Okresným súdom Bratislava I, správne súd prvej inštancie vychádzal z nálezov Ústavného súdu II. ÚS 191/2012-46, v ktorom sa ústavný súd zaoberal žalobcom namietaným porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov za obdobie od 18.06.1993 do 15.06.2011 a z ktorého vyplýva, že nečinnosť okresného súdu, resp. obvodného súdu za obdobie od 18.07.1993 do 09.10.2008 nemožno považovať za porušenie základného práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, vzhľadom na správanie žalobcu a jeho právneho zástupcu v konaní a nečinnosť súdov konštatoval ústavný súd v období po 09.10.2008, pričom nálezom bola zároveň žalobcovi priznaná nemajetková ujma v sume 2.500,- Eur za spôsobené prieťahy konštatované a presne vymedzené uvedeným nálezom. Správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že sumu 2.500,- Eur priznanú žalobcovi nálezom ústavného súdu je potrebné považovať za primeranú a vzhľadom na to správne zamietol žalobu žalobcu v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v sume 18.208,33 Eur, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Obvodného súdu Bratislava I, resp. Okresného súdu

Bratislava I spôsobením preťahov v konaní o výmaz subjektu „SHS-ELEKTRONIC-1“ z obchodného registra. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu vzniknutú žalobcovi podľa jeho tvrdení útokmi zo strany súdu, exekučného súdu a ním povereného exekútora do jeho základných práv v súvislosti s nevymazaním uvedeného subjektu z obchodného registra, ktorej náhrady sa žalobca domáhal v sume 22.000,- Eur, správne súd prvej inštancie posúdil ako dôvodnú námietku premlčania vznesenú žalovaným za obdobie do 08.09.2008, pričom správne vychádzal z tvrdení žalobcu o týchto útokoch voči nemu, okrem iného aj poverením zo dňa 01.04.1996, ktoré žalobca považoval za nezákonné, ako aj exekúcie Er 59/1996, na základe čoho správne konštatoval, že žalobca najneskôr v roku 1996 musel mať vedomosť o vzniku ním tvrdenej nemajetkovej ujmy ako aj o tom, že subjekt „SHS-ELEKTRONIC-1“ nie je vymazaný z obchodného registra. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie o neexistencii príčinnej súvislosti medzi napádaným nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy žalobcovi v období po 08.09.2008, keď na postavení žalobcu ako dlžníka sa nemohlo nič zmeniť výmazom subjektu „SHS-ELEKTRONIC-1“ z obchodného registra, keďže konal ako samostatne zárobková činná osoba a správne súd prvej inštancie poukázal aj na to, že samotné vedenie exekučného konania, ktorým žalobcovi mala byť spôsobená nemajetková ujma, nebolo vyvolané nevymazaním uvedeného subjektu z obchodného registra, ale neplnením si záväzkov žalobcom voči oprávnenému v exekučnom konaní. Na správnosť týchto záverov nemôžu mať vplyv výsledky žalobcom navrhnutého dokazovania výsluchom svedkov a správne preto súd prvej inštancie postupoval, keď žalobcom navrhnuté dokazovanie nevykonával vzhľadom na jeho neúčelnosť a nehospodárnosť.

9. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu nezistil ani porušenie práva žalobcu na nestranný súd, ako namieta v odvolaní, keď zmena konajúcej sudkyne vo veci je v súlade s Dodatkom č. 5 zo dňa 16.05.2014 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I na rok 2014, vydaným zákonom stanoveným spôsobom predsedníčkou súdu v súvislosti s menovaním Mgr. Jany Janics Bajánkovej do funkcie sudkyne Okresného súdu Bratislava I, pričom s touto námietkou žalobcu sa dostatočne a správne vysporiadal súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku aj s poukazom na judikaturu ústavného súdu.

10. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.“

2. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2.1. V dovolaní uviedol, že ho podáva v zmysle ustanovenia § 420 písm. e/ a f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V ďalšom texte dovolania bez prehľadného odlíšenia uplatnených dovolacích dôvodov dovolateľ uviedol, že: 1/ rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie považuje za svojvoľné a arbitrárne, čím malo dôjsť k porušeniu jeho práv na spravodlivý proces, 2/ namietal nesprávnosť postupu poštového doručovateľa pri doručovaní rozsudku súdu prvej inštancie žalobcovi a súdu prvej inštancie vyčítal nevykonanie opakovaného doručenia rozsudku z čoho dôvodil i nie nezaujatosť konajúcej sudkyne. Odvolací súd pre nedoručenie rozsudku nemal splnené podmienky na konanie o odvolaní, jeho rozhodnutie je prekvapivé a predčasné. Žalobca pre nedoručenie rozsudku súdu prvej inštancie nemohol podať kvalifikované odvolanie (reagovať na argumentáciu súdu), 3/ odvolací súd sa dôsledne nevysporiadal s tým, že žalobca nebol súdom prvej inštancie oboznámený s pripojeným vyšetrovacím spisom a nemal možnosť sa k nemu vyjadriť, 4/ odvolaciemu súdu ďalej vyčítal, že sa dôsledne nevysporiadal s neprimerane nízkym odškodnením priznaným mu ústavným súdom, 5/ odvolací súd postupoval nesprávne pokiaľ žalobcu o mieste a čase vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu neupovedomil na mail (G..G. ) uvádzaný v žalobcových podaniach súdu. V dôsledku uvedeného bola dovolateľovi odňatá možnosť riadne konať pred súdom, nedošlo k zachovaniu rovnosti zbraní ako podstaty kontradiktórneho konania.

3. Žalovaná nevyužila právo vyjadriť sa k doručenému dovolaniu.

4. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote sporová strana, v ktorej neprospech

bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), ktorá spĺňa podmienku vysokoškolského právnického vzdelania druhého stupňa podľa § 429 ods. 2 písm. a/ CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

5. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že tato nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

6.1. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážaný) prístup.

6.2. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domáť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

6.3. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), avšak len pri dovolacom dôvode (vade zmätočnosti) v zmysle § 420 písm. f/ CSP, nie pri dovolacom dôvode v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

6.4. V dôsledku spomenutej viazanosti (§ 440 CSP) dovolací súd neprejednáva (ex officio) dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatnený dovolací dôvod; ide o posilnenie dispozičného princípu v dovolacom konaní (deetatizáciu dovolania), pri plnom rešpektovaní autonómie a zodpovednosti dovolateľa, pri rozhodovaní o tom, či podá dovolanie, aký dovolací dôvod uplatní a akým spôsobom ho vymedzí. S tým súvisí aj procesná pasivita dovolacieho súdu, ktorý pri prípadných vadách

dovolania tieto pri riadnom zastúpení dovolateľa nenapráva.

6.5. Dovolací súd konštatuje aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

6.6. Nadalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. e/ CSP, teda z vady spočívajúcej v tom, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, ktorá podľa jeho názoru spočíva v tom, že sudkyňa mala vedomosť o vade doručovania rozsudku a preto súd bol povinný zabezpečiť jeho opätovné doručenie.

9.1. Pokiaľ dovolateľ spája pochybnosti o nezaujatosti sudcu s jeho procesným postupom pri doručovaní rozsudku súdu prvej inštancie (hodnotení právnych účinkov doručovania doporučenej zásielky poštou do vlastných rúk adresáta) treba poznamenať, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 3 CSP). Postupom sa rozumejú procesné úkony sudcu, kde patrí aj doručovanie rozhodnutí. V postupe sudcu v spore sa prejavuje samotný výkon súdnictva, preto tieto okolnosti nemôžu byť samé osebe dôvodom zaujatosti sudcu. Z uvedeného aspektu sa dovolateľovi týmto dovolaním nepodarilo preukázať existenciu vady konania v zmysle § 420 písm. e/ CSP.

10. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, teda z vady spočívajúcej v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsahovo dovolateľ túto vadu skutkovo vymedzil: a/ vadami, ktoré nastali pred súdom prvej inštancie v dôsledku jeho procesného postupu (nedoručením rozsudku súdu prvej inštancie žalobcovi; neoboznámením žalobcu s vyšetrovacím spisom a nemožnosťou vyjadriť sa k nemu), b/ vadami, ktoré nastali postupom odvolacieho súdu (neoznámením miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu na mailovú adresu žalobcu; vydaním svojvoľného a arbitrárneho rozhodnutia odvolacím súdom s deficitom o nevysporianí sa s neprimerane nízkym odškodnením priznaným mu ústavným súdom).

11. Dovolací súd k námietke o nedoručení rozsudku súdu prvej inštancie žalobcovi a o neoboznámení žalobcu s vyšetrovacím spisom i nemožnosti vyjadriť sa k nemu uvádza, že z hľadiska prípustnosti dovolania je existencia vady zmätočnosti zaťažujúca konanie pred súdom prvej inštancie významná iba vtedy, ak zároveň zaťažuje konanie aj pred súdom odvolacím, alebo vtedy, ak bola vada zmätočnosti včas (t.j. v lehote na podanie odvolania) namietaná v odvolacom konaní, pričom tento nedostatok odvolací súd neodstránil. Pritom platí, že podmienka prípustnosti dovolania nie je splnená s poukazom na judikát č. R 39/1993, ak strana následne mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohla podať proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktoré jej bolo riadne doručené, odvolanie (k tomu pozri napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/59/2019 a 3Obdo/37/2020).

11.1. Osobitne platí, že pokiaľ strana sporu prípadnú nesprávnosť postupu súdu prvej inštancie a jej procesné dôsledky vôbec nenamietala v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku (naviac v situácii, keď je kvalifikovane zastúpená advokátom), nevníma túto nesprávnosť, resp. jej dôsledky ako ujmu (podstatnú ujmu) na svojich procesných právach [k tomu viď obdobne aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej tiež „ESLP“) zo 14. decembra 2010 vo veci Holub proti Českej republike (sťažnosť č. 24880/05)].

11.2. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je vo vzťahu k odvolaniu ako riadnemu opravnému prostriedku subsidiárny nielen z procesného hľadiska - teda že dovolanie možno podať len proti rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní (čo znamená, že odvolacie konanie predchádza dovolaciemu konaniu), ale aj z hmotnoprávneho hľadiska, ktoré zohľadňuje skutočnosť, že dovolateľ môže v mimoriadnom opravnom prostriedku (úspešne) argumentovať len takými dôvodmi, ktoré namietol už v rámci riadneho opravného prostriedku a ktoré boli meritórne posudzované odvolacím súdom. V prípade, že takéto námietky v odvolacom konaní neuplatnil, hoci tak urobiť mohol a mal, tieto námietky ex post nemôžu byť spôsobilé založiť prípustnosť dovolania.

11.3. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ dovolateľ namietala vo svojom mimoriadnom opravnom prostriedku procesné pochybenia súdu prvej inštancie, tieto môžu byť predmetom dovolacieho prieskumu jedine v situácii, ak ich výslovne vytýkal vo včas podanom odvolaní a odvolací súd vo svojom rozhodnutí tieto pochybenia neodstránil. Pokiaľ určité nedostatky súdu prvej inštancie strana namietala prvýkrát až v podanom dovolaní, tieto nemožno preskúmať v dovolacom konaní, keďže odstraňovanie prípadných nedostatkov v procesnom postupe súdu prvej inštancie patrí do právomoci odvolacieho (a nie dovolacieho) súdu. Rovnako tak je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok sa podáva proti rozhodnutiu odvolacieho súdu a ako nedostatok v postupe odvolacieho súdu nemožno v dovolaní namietat' nič, čo nebolo predmetom odvolacieho konania (prieskumu). Odvolací súd je pri svojom rozhodovaní viazaný odvolacími dôvodmi, ktoré boli uplatnené v lehote na podanie odvolania, a ako vadu konania pred odvolacím súdom nemôže strana sporu v dovolaní namietat' nič, čo nebolo predmetom odvolacieho prieskumu vzhľadom na obsahovú a kvalitatívnu stránku jej odvolania proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

11.4. Dovolací súd z obsahu odvolania žalobcu (č. l. 160 a násl. spisu) nezistil, že by žalobca v podanom odvolaní uplatnil vadu a v jej dôsledku žiadal odvolací súd o nápravu pokiaľ ide o nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie o nedoručení rozsudku súdu prvej inštancie žalobcovi a o neoboznámení žalobcu s vyšetrovacím spisom a nemožnosti vyjadriť sa k nemu, preto jeho dovolanie v tejto časti nemožno považovať za prípustné. I tu platí zásada, že práva patria bdelym.

12. V preskúmvanej veci žalobca vymedzil zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP jednak len tým, že bez bližšieho vysvetlenia (všeobecne) označil rozhodnutie odvolacieho súdu (i súdu prvej inštancie) za svojvoľné (arbitrárne), trpiace tiež deficitom o nevysporianí sa s neprimerane nízkym odškodnením priznaným mu ústavným súdom. Dovolací súd dovolateľovi pripomína, že je nutné odlišovať a vzájomne nezamieňať nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia od nesprávneho právneho posúdenia veci a od nesprávneho (neúplného) skutkového stavu veci.

12.1. K tvrdeniu žalobcu, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, najvyšší súd predovšetkým pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (viď R 2/2016 v znení právnej vety: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Dovoláním napadnuté rozhodnutie dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, podávajú jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétného problému, vysvetľujú svoje argumenty, ktoré ich viedli k definitívnemu záveru o zamietnutí podaného návrhu (jeho správnosťou sa dovolací súd pri dovolacom dôvode v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezaoberal). Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

12.2. Prijaté právne závery odvolacieho súdu a rovnako i súdu prvej inštancie sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 387 ods. 1 a 2 CSP. Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd a rovnako súd prvej inštancie neodôvodnili svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Napokon dovolací súd dodáva, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku v dostatočnej miere reagoval na všetky pre vec relevantné odvolacie námietky žalobcu (ich správnosťou sa dovolací súd nezaoberal). K tvrdenému deficitu o údajnom nevysporianí sa s neprimerane nízkym odškodnením priznaným žalobcovi ústavným súdom treba poznamenať, že oba konajúce súdy vychádzali z dotknutého nálezu ústavného súdu o porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote žalobcu (sp.zn. II. ÚS 191/2012), rešpektovali priznanie nemajetkovej ujmy žalobcovi 2 500 € a vysvetlili prečo túto považovali za primeranú (viď č.l. 167, 171 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a bod 8 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Správnosťou právnych záverov sa dovolací súd pri tomto dovolacom dôvode nemal možnosť zaoberať. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06). Dovolací súd nezistil opodstatnenosť tvrdenia dovolateľa o

arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvej inštancie.

13. K prípadnej dovolateľovej námietke smerujúcej k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci pri uplatnenom dovolacom dôvode (§ 420 písm. f/ CSP) je potrebné opakovane pripomínať, že nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu ale nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ CSP (R 24/2017, 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018, 9 Cdo 86/2020, 9 Cdo 170/2020, R 54/2012). V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. marca 2019 sp. zn. I ÚS 61/2019 aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje CSP, je opodstatnený názor, podľa ktorého nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP, lebo tu nejde „o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“.

14. K prípadnej dovolateľovej nespokojnosti s tým, ako súdy postupovali v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie a tiež ako vyhodnotili niektoré dôkazy, vec prejednávajúci senát odvolacieho súdu pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Súčasná právna úprava na takomto názore zotrvala (v súvislosti s tým pozri 2 Cdo 159/2017, 3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 47/2017, 7 Cdo 42/2017, 9 Cdo 86/2020, 9 Cdo 170/2020).

15. Podľa odvolacieho súdu dovolateľ nenáležite vytýka odvolaciemu súdu, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku mu neoznámil aj elektronickými prostriedkami na mailovú adresu: sarky@stonline.sk .

15.1. Podľa § 219 ods. 3 CSP vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

15.2. Z gramatického a sémantického výkladu ustanovenia § 219 ods. 3, druhá veta CSP nepochybne vyplýva, že súd oznámi strane miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami, (len) ak o to strana požiada. Zo spisu súdu prvej inštancie nevyplýva, že by dovolateľ (žalobca) výslovne požiadal súd o oznámenie času a miesta verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami; to netvrdí ani sám dovolateľ v dovolaní. K tomu, aby súd bol povinný splniť povinnosť podľa § 219 ods. 3, druhá veta CSP nepostačuje, ak strana v komunikácii so súdom (len) uvádza okrem svojej adresy bydliska aj svoju elektronickú adresu [obdobne 1 Cdo 11/2019, 2 Cdo 175/2018, 6 Cdo 2/2018, 7 Cdo 10/2019, 8 Cdo 139/2017 a iné.]. Osobitne vo vzťahu k dovolateľovi už uvedené konštatoval dovolací súd v rozhodnutí sp.zn. 6Cdo 229/2019.

15.3. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že zo strany dovolateľa nebol preukázaný nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bol vylúčený z uskutočňovania jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

16. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dovolanie žalobcu v zmysle § 420 písm. e/ a f/ CSP nie je prípustné, preto ho najvyšší súd podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

17. Prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP vychádza z toho, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej

praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

17.1. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom, b/ uviesť, ako ju riešil odvolací súd, c/ dôvodiť, že právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a d/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k právnemu posúdeniu veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

17.2. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená jasným, zrozumiteľným a nepochybným spôsobom. Dovolací súd je viazaný len tým, ako dovolateľ právnu otázku nastolí.

17.3. V dovolaní žalovaný, spĺňajúci podmienku zastúpenia kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 429 ods. 2 písm. a/ CSP (dovolateľ má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa), označil dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP avšak ho nevymedzil náležitým zákonom zodpovedajúcim spôsobom, predovšetkým nekonkretizoval žiadnu právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol, ako ju riešil odvolací súd, ani neuviedol, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Dovolateľ teda jasným, zrozumiteľným a nepochybným spôsobom nespochybnil správnosť hmotnoprávneho posúdenia rozhodného záveru, ktorý viedol súdy k zamietnutiu žaloby.

17.4. Dovolací súd uvádza, že vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nezodpovedá právnej úprave. Ex officio ingerencia dovolacieho súdu majúca za následok reštauráciu dovolacieho dôvodu s novým vymedzením jeho obsahu, patričným komentárom i hľadaním a označením vhodnej judikatúry dovolacieho súdu, by mohla byť neprípustným súdnym zásahom narúšajúcim samú materiálnu podstatu spravodlivého procesu garantujúceho nestrannosť a nezávislosť sudcov i princípov rovnosti (vrátane „rovnosti zbraní“) a kontradiktórnosti civilného sporového konania. Z uvedeného plynie, že dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na vlastných domnienkach alebo predpokladoch, nemôže nahradzovať kvalifikovaný servis poskytovaný právnym zástupcom, lebo vymedzenie predmetu a rozsahu dovolania patrí do výlučnej sféry dovolateľa (porovnaj IV. ÚS 372/2020). Dovolací súd pritom rešpektuje limity práva na prístup k súdu v zmysle ktorých právo na prístup k súdu môže podliehať rôznym procesným obmedzeniam a formalitám, pri zachovaní jeho podstaty a pri rešpektovaní primeranosti obmedzenia, aby nedošlo k odopretiu práva na prístup k súdu do takej miery, že by bol narušený jeho účel. Okrem uvedených kritérií je nevyhnutné, aby konkrétne obmedzenie sledovalo legitímny cieľ, t.j. aby nebolo svojvoľné (rozsudok Ashigdane proti Spojenému kráľovstvu). Je legitímnym cieľom vyžadovať, aby kvalifikovaný dovolateľ náležitým spôsobom vymedzil dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania. Dovolací súd v tomto prípade nerezignoval na svoju povinnosť vykladať podmienky prípustnosti dovolania tak, aby bola naplnená ústavou ustanovená povinnosť súdov poskytovať jednotlivcom ochranu základných práv a slobôd (k tomu porovnaj napr. I. ÚS 186/08, I. ÚS 164/2012). Dovolací súd sa pokúsil autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale na druhej strane, nemožno dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Má ísť o dialóg, ale nie o právnu pomoc. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedali dovolatelia, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu uplatneného dovolacieho dôvodu (porovnaj III. ÚS 223/2021).

17.5. Cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení práv dovolateľov v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom. Ústavný súd v uznesení

sp. zn.: I. ÚS 215/2022-15 zo 14. apríla 2022, bod 15 odôvodnenia (tiež I. ÚS 214/2022-14 zo 14. apríla 2022 bod 20) k odmietnutiu dovolania pre nesplnenie náležitostí zadefinovania dôvodu prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku uviedol, že aj keď jeho súčasná judikatúra uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 291/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, „aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť...“ Sťažovateľ, resp. jeho advokát „preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky“ (I. ÚS 115/2020). Dovolateľ však v tejto veci takto nepostupoval.

17.6. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

18. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ich náhradu nepriznal, pretože aj keď výsledok dovolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinil žalobca (§ 256 ods. 1 CSP), žalovanej žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

19. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.